

מהשדות ומהבתים. כ־22 באפריל 1982 עזב אחרון חכריהמושב את נבי עות.

בספר הפרידה מוכיחו כתב עידן צ'רני, אז ילד בכיתה כ', אני מרגיש לא טוב בלב, אני מקווה שהמצרים ישמרו על המקום, ישמרו על הצמחים במקום שיהרסו אותם ושנביעות תישאר כמו שהיא עכשיו, לא מלוכלכת." מתוך אחד הבתים יוצא סמך טהה. הוא מחזיק בתואר נכבד: הסטודנט המצרי הראשון באוניברסיטת תל-אביב. אביו היה סגן-קונסול בשגרירות מצ' רייס, וסמו גר בשיכון-בבלי בתל-אביב ולמד באוניברסיטה כלכלה ומדעי המדינה.

כשסיים את לימודיו חזר לקאהיר. המצרים סירבו להכיר בתוארו האקדמי, בטענה שאין יחסיהשכלה בין ישראל למצריים. רק לפני שנתיים ניאוחו להכיר בתואר האקדמי של טהה. איך הוא התגלגל לכאן? כשהגעתי לקאהיר התגייסתי לצבא, הוא מספר, אחריכך עברתי בחברת ייצואייבוא, ולפני שנה וחצי התחלתי לעבוד כמדריך-תיירים בנואיבה."

כשהיה סטודנט ישראלי, טייל בסיני. נהג גם נביעות ביקר, ואל תבקשי ממני להשוות, הוא אומר בעברית.

● החור והמיזנון:

איפה התרמילאים?

פעמים היה נרמה שמדינה שלי מה עברה לגור שם, בחוף נביעות. כעבור-מיזנון ותיקה חשבתי שאני רשאית להתגנדר בתואר המאכילה של המדינה. כולם רצו לאכול ולשתות. כל הזמן.

של מעט התיירים המבקרים בעיר. בתמונה: שרה ליבוביץ ואביר-כביר ביום שבו פקדו את המקום תיירים ספורים בלבד. בעבר בילו ישראלים ותיירים מרחבי-עולם על חוף הים ובמיזנון. לאן הם נעלמו כולם?

יותר חשובה מירושלים, ואני חושב את עצמי לפטריוט. ופתאום אני בחוף, ואי-זה צעיר מצרי הוא בעל-הבית, והוא ער שה לי טובה שהוא מדבר איתי. וזה שלי, בעצם. כל אכן הכרתי במיבנה. זו היתה חוויה קשה. תכננתי להישאר שם שבוע. אני כותב תסריט על נביעות, ורציתי לשחזר לי בראש את המקום. ברחתי אחרי יומיים."

● נאיבה-סיני:

עיר-נמל גדולה

עיר מודרנית האמורה להפוך לי עיר-נמל גדולה. היא נמצאת רדוד מית לכפר-הנופש, סמוך לשבט המזויי-נה. שלט גדול על הכביש הראשי מפנה אל נמל-נאיבה ואל שדה-התעופה. כביש חדש, רחב, מוליך ער לנמל.

צילום: ציון צפיר

(המשך בעמוד 24)

משמאלו של המרכז הישן בנו המצרים מרכז משלהם, קטן ופעלתי. מיסעדה מיזרחית, הנקראת מיסעדתו של אל-חאג' מחמוד אביר-כביר, היא מקום-המיפלט

ואם כבר שואלים, או היכן נופשים כעת מיליוני הישראלים שנשבעו כאר-זניי שכלי נביעות חיהם אינם חיים?

● תחנת-הדלק: איש

אחד, בכסא גלגלים

בנה אח זה.

ה מיבנה עומד במקומו, בית-אבן יד עגול וחשוד, קצת מוזנח, קצת מלוכלך, אולם עדיין פועל כמיזנון, כחנות-מזכרות וכתחנת-דלק. התחנה הוקמה באביב של 1972 על-ידי צבי סווס, נכה-מילחמה קטוע-רגליים. מחציתה היתה בכעלות המושב. אלה היו נישואין שככורה, נישואין שלא עלו יפה, נכתב בספר-הפרידה מנביעות.

אגרות רבות טופרו בכפר-הנופש על היחסים המעוותים בין סווס לחבריה-מושב. המפורסמת שבהן מתארת כיצד

אלי חלפון, חבר מושב ותיק, כמעט נרצח.

וכך מספרת האגדה: כשראה סווס את חלפון בתחנת-הדלק התמלא בכעס גדול. הוא חטף מחייל מוזנח רובה עוזי וכיוון אותו לעבר חלפון. תסתלק מן-כאן או שאני יורה, צעק. חלפון, שהבין כי חייו בסכנה אמיתית, ברח מהתחנה כריצה מבוהלת.

את התחנה מנהל עוסאמה פאדי, צייר מצרי צעיר ומלא שימתח-חיים. חמש שנים אני נמצא כאן, הוא אומר, ויש לי הרבה חברים ישראלים, מיכאל מאילת ומשה מירושלים. המיבנה הזה יפה, ולפני שנה ביקר כאן איש, בכסא גלגלים, שאמר שהוא בנה את זה. צבי סווס, היום גר בתל-אביב: המי-צרים סיפרו לתיירים שזה בניין עתיק, מימי הצלבנים. כשאמרתי לצייר שאני בנתי את זה, הוא נדהם.

הביקור שלי שם לא היה מרנין. נביעות היא הבית הראשון שלי. אני מת על המקום הזה. כשבילי נביעות אפילו

אל תעקור נטוע! רשום באותיות דהויotes על גבו של שילט-דרכים וכמה שלטים כחולים, המצביעים על מיקומם של תחנת-דלק וטלמון ציבורי - אלה שרידי השילטון הישראלי בנואיבה.

מסודר, בשורה ישרה. הגדיל לעשות סטודנט-לרפואה, שאת חופשותיו בילה במיזנון-נביעות. פעם חילק מיספרים לממתנים בתור. ככה הוא מתאמן לקראת עבודתו העתידית בקופת-חור-לים, לחשו הרשעים.

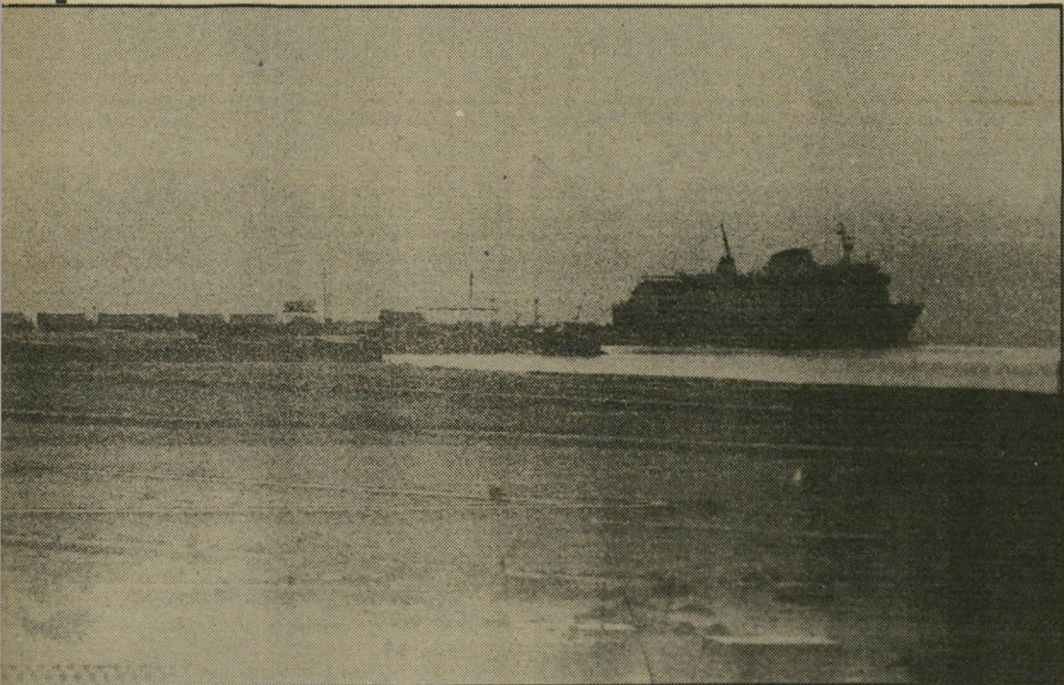
אבל גם זה עדיף בניני על מיזנון ריק. וזה מה שראיתי עכשיו, ובכאב. המיבנה קיים. הספסלים, הכסאות. והכל ריק. בחוף הצמוד למיזנון בנו ה מצרים אוהלים ובונגלו. הכניסה בתש-לום. איש לא בא. גם הריונות שוממות. ווג איטלקי הגיע מקאהיר דרך שא-רס-אלי-שייח'. נקלע לנואיבה בעצת חבר. כמיקרה. כאיטליה לא שמעו על נואיבה. לא הם ולא חבריהם. באמת, פעם היו כאן המון צעירים מכל העור-לס? הם תמהים.

באמת. ולאן הם נוסעים עכשיו, התרמילאים שגורשו את חופי נביעות, שהיו חופשיים ועירומים, שהביאו איתם הרבה סמים ושימתח-חיים?

ובכמויות אדירות. טונות של קוקה-קולה, פיתות, שוק וציפס מכרתי שם, בקדחתנות רבה.

תלכו לים, להשתוף ולשחות, צעק פעם אחד מעובדי-המיזנון על קבוצת ישראלים, שהתנפלו עלינו כאילו מעור-לם לא טעמו פיתה וציפס. באתם הנה כדי לבלות, לא בשביל להתפסם! הוועה הכי גדולה התרחשה בחגים. כעיקר בפסח. מיליונים של מבקרים צבאו על המיזנון. או התגלה הישראלי המצוי בכל כיעורו. צרחו, זללו, אנוכי, נודניק.

אנחנו, העובדים, פיתחנו סוג מיוחד של סאריום. לא תקבל כלום ער שלא תגיד בבקשה, היינו אומרים לפראים שבינו הנופשים. אוי, כמה נעים היה לשמוע איך הם אומרים תודה ובקשה: מיסנגים את זה בכעס, בוועל, אבל בחור-סריכירה. שהרי מוטב להיות מנומס לרגע, מאשר להישאר רעב. או שהיינו מעמידים אותם בתור

בה חיברה את חלקי העולם הערבי שהיו נפרדים, בשנות השילטון הישראלי. כך אפשר להגיע עכשיו מקזבלוקה לבגדד מבלי לעזוב טריטוריה ערבית.

טבור העולם הערבי זוהי המעבורת העוברת בין נמל נואיבה לעקבה. השליטה המצרית בנואי-